

Zastánci Green Dealu dnes vedou otevřený boj, jsou s námi ve válce

 radiouniversum.cz/turek-filip-3d-zastanci-green-dealu-dnes-vedou-otevreny-boj-jsou-s-nami-ve-valce

Filip Turek Díl 3/3

Text 5.5.202432 min Přehrát

#Ideologie #Politika

Jednotlivá opatření Green Dealu se v konečném důsledku jeví jako snaha připravit lidi o osobní auta i o domy, na jejichž splácení vydělávali desítky let. Automobilový expert a bývalý závodník Filip Turek se obává, že stávající politická elita vše dotáhne až do našeho hořkého konce, když říká: „V komunách nerůstu si budeme pěstovat zeleninu v každém paneláku, které nakonec stejně skoupí Číňané ze zisků z emisních povolenek. Možná, že se lidi jednou naštvou, a přemalují politickou mapu Evropy.“ A zároveň dodává, čím si to vysvětluje: „Velké části společnosti vyhovuje pohodlí, když nemají zodpovědnost. A tím, že jsme zpohodlněli, jsme svým způsobem zdegenerovali. Bohužel je to asi vedlejší produkt kapitalismu, že když má člověk dlouhodobě komfort, tak zpohodlní, a ztratí pud sebezáchovy.“

Martina: Já tomu říkám celospolečenská hypnóza, ale nevím, odkud chodí, protože se opravdu podařilo ošálit, nebo možná – když použiju hrubé výrazivo – úplně normálně zblbnout opravdu mnoho lidí, mladých i starších – starých ne – protože ti, co zažili minulý režim, většinou vědí, oč tu běží. Paralely se prostě nedají přehlédnout. Ale pojďme si to tedy znovu probrat: Z auta se opět stává velmi luxusní zboží, které si nebudou moct dovolit ani střední vrstvy. Nedostupnost bude větší, protože už teď se čeká na auta poměrně drahně času, a myslím, že vtipům z filmu „Good bye, Lenin!“, o tom, kdy lidé dostanou trabanta ze Zwickau: „Cože? Teprve tři roky, a už máme trabanta?“, už se za chvíli možná nikdo nebude až tak smát. Nebude možné si koupit žádné opravené ojetiny, protože, jak jsi tady vysvětlil, oprava bude tak drahá, že se to

nevypatí. Putování elektroautem po Evropě je putováním od nabíječky k nabíječce, a nad to se už otevřeně přiznává – už jsme to tady otevřeli – že výroba baterií je natolik neekologická, že dokonce i Evropský parlament přijal na návrh Komise usnesení, že elektromobil není automaticky klimaticky neutrální vůz. Přičemž rozhodnutí předcházelo zjištění Evropské komise, že do emisní bilance čistě elektrických aut se musí započítat celý životní cyklus auta, včetně velmi emisní výroby baterie. A když to všechno podtrhnu a sečtu, tak bych opravdu nutně potřebovala odpovědět na otázku: Kde je tedy ten pokrok?

Filip Turek: Samozřejmě, že tento pokrok je úplně podobný, jak byl za bývalého režimu nebo za Sovětského svazu – tedy pokrok jen na papíře. Samozřejmě, že pokrok průmysl dělá samovolně a přirozenou cestou – neprodotujeme se k němu, ani k němu nikoho nedonutíme. Samozřejmě můžeme pokrok nějak podporovat, a tak dále, ale rozhodně se to nedělá tímto způsobem. A já má dojem, že tento argument, kdy někdy minulý týden slavnostně řekli, že se musí celý výrobní proces, a celý cyklus životnosti, až po recyklaci, započítat do životnosti, tak tento argument jsem psal už někdy v roce 2008 do časopisu, a v podstatě je to běžný argument každého, kdo nad tím přemýšlí. Protože když vyrobíš půltunovou baterii, tak co se s ní stane za osm, deset, patnáct let? Co se s ní stane při nehodě? Co se s ní stane při požáru? Co se stane developerům, když začnou stavět nové domy, a kvůli ESG, kvůli zelenému auditu, musí být zelené domy připraveny na to, aby měly pro všechny nabíječky?

Průměrná cena parkovacího místa v Evropské unii – a i v Česku – je od 70 tisíc euro, a dražší, pokud má parkovací místo splňovat předpisy na bezpečnost – požární předpisy. A má tam být nabíječka s obrovsky tlustým měděným kabelem, který nese šťávu. Sedmdesát tisíc euro, to je plus mínus jeden a půl, dva milióny, a o to bude dražší každý byt s parkovacím místem, který si kdo bude kupovat. Takže bude o tuto cenu dražší jen kvůli parkování, protože když

dneska budeš stavět nový dům, tak musíš mít povolení, a musíš splňovat předpisy, že tam musí vést ohromné množství kabelů. My si tady budeme muset – podle jejich představ – úplně rozrýt celou zemi, celá Evropa se rozbaluje, což je tedy určitě velmi ekologické, a určitě to nemá žádné emise. Do země se nacpou milióny a milióny tun mědi z Chile a z Číny – zpracovává se to v Číně, a těží z poloviny v Chile. To znamená strašná ekologie – lodě, doprava, a ty milióny bagrů, které rozbombardují celou zem v celé Evropské unii, a dají do ní obrovské kabely vedoucí ke všem domům, ke všem panelákům. Na všech sídlištích povedou tlusté, obrovské kabely, aby mohly všem lidem dobíjet elektromobily. Tohle je jedna jejich představa. A druhá představa je, že jich nebude tolik, a že si je budou sdílet. To je svět, ve kterém já nechci žít. A nechci zažít ani tu transformaci. Je potřeba ji okamžitě zastavit, a tyto blázný deinstalovat z politiky na evropské i české úrovni.

Ve filmu Demolition Man je budoucnost popsána realističtěji, než jak si to představují mladí lidé, kteří věří pohádkám autorů Green Dealu, kteří chtějí volební právo od šestnácti, možná od dvanácti let

Martina: Promiň, že se ptám tak úporně pořád dokola, ale když tady stále hovoříme o záchraně planety, tak jak to je: Jsme snad už jen krok vzdáleni od toho, jak vyrobit čistou a ekologickou baterii do elektromobilů, a také ji čistě a ekologicky zlikvidovat?

Filip Turek: Určitě ne, to technologicky není možné. Technicky se energie musí někde uchovávat, a musí se také vyrobit. Baterie se po její životnosti musí zpracovat. Existují nějaké představy o sodíkové baterii, a tak dále, ale uvažovat o tom, že zákonem budou schvalovat něco, co ještě neexistuje, tak to je prostě komické. To je nad úrovní kosmického práva, a nad úrovní prodávání pozemků na Měsíci. To je úplně směšné. To je opravdu bizár, trapnost nad trapnost. A že tomu věří nějaký zmanipulovaný šestnácti-, sedmnácti-, osmnáctiletý člověk, tak je mi to líto. Samozřejmě, že by chtěli, aby volební právo bylo ideálně od šestnácti, možná od

dvanácti, protože tyto krásné pohádky se hezky poslouchají. Myslím, že by si tito lidé měli spíš pustit „Demolition Man“, nebo nějakou takovouto pohádku, která budoucnost popisuje trošičku realističtěji.

Martina: „Ty to vidíš černě, Johne Spartne.“

Filip Turek: Já bych asi za chvíli dostal lísteček za sprostá slova.

Martina: Za porušení slovního kreditu.

Filip Turek: Ano, přesně.

EU chce podobnou transformaci života, jako Rudí Khmerové v Kambodži, která přemění každého člověka v poslušného, uhlíkově neutrálního zeleného občana, který nebude vydechovat

Martina: Prosím tě, budeš paranoidní, když se zeptám, jestli toto všechno může být také v druhém plánu útok na střední třídu? Protože ta to pravděpodobně odnese nejvíc. Střední třída je v každé společnosti pojivem, protože nabízí největší množství výrobků, služeb, a také platí daně.

Filip Turek: Je z ní nejvíc peněz, samozřejmě. To je třída, která se dá nejlépe oškubat, v uvozovkách. Nevím, jestli bych řekl, že je obětí, nebo že je cílem, nevím, jak to nazvat, ale rozhodně to je právě to obyvatelstvo, které to všechno už teď v největším procentu platí. A začíná to už jít tak daleko, že už je to ve výchově, je to v ovlivňování dětí. V Green Dealu je napsáno, že učitel má být něco jako učitel udržitelnosti. To je napsáno v Green Dealu, takovéto větičky tam v zelených předpisech najdeš. To znamená, že Evropská unie počítá s tím, že budeme opravdu jako Zelení Khmerové, nebudu říkat Rudí Khmerové, protože tam vyvraždili, nebo vymřela, polovina Kambodži, když byli u vlády. Tohle to je zase jiná transformace, ale opravdu velmi podobná, která se bude týkat každého člověka, a má přeměnit každého člověka v poslušného, zeleného občana, který bude uhlíkově neutrální, to znamená, že ideálně nebude vydechovat, a bude velmi poslušný.

Když se dnes podíváš na mladé lidi ve věku 18, 20 let, tak jsou studie, že skoro každý z nich má deprese. A já se nedivím, když jim od malička říkají, že tady všichni uhoříme. Když mi bylo 15, 20 let, tak jsem si představoval, že budu mít krásnou holku, jednoho dne si koupím krásný auták, že budu mít krásný dům. Měl jsem možná, v uvozovkách, americký sen, nebo český devadesátkový sen. A co mají dnešní děti, kluci a holky, kterým je 18, 20, 15? Oni vidí, že pokud budou spotřebovávat energii, tak umřou, a uhoří.

Martina: Covid, administrativní odvody a požár.

Filip Turek: Jo, to je jediné, co mají v hlavě. Takže si myslím, že přesně tyto si Nerudové, a podobně, berou jako rukojmí, a říkají: „Já jsem tady pro mladé. Já jsem tady s vámi. Uhoříme společně.“ To je politika dnešních lidí, kteří je straší, a na základě tohoto strašení jim potom nabídnou pomocnou ruku, a že je u toho obejmou, když tady bude klimatická katastrofa. Mně to přijde úplně zvrácené. Jak to vůbec může ve společnosti projít?

Martina: A navíc mladí mají jistotu v tom, že se budou mít poprvé v moderní historii hůř než jejich rodiče.

Filip Turek: To je úplně nepředstavitelné. Když jsem vyrostl ve svobodné době, když jsem si užíval devadesátky, ta nultá léta, kdy se všude kolem produkovalo, tak jsem si představil, že to bude jenom lepší a lepší, protože jsem viděl historii 20. století, a jak to od války šlo v západním světě jenom nahoru. A pak se to brutálním způsobem změnilo. A přijde mi, že je to opravdu velká chyba, protože lidé se už rodí tak zadlužení, a budou celý život platit za zelené dluhy, že mi je jich v podstatě líto.

Martina: Takže je ti líto, když vidíš mladé aktivisty přilepené k silnici, protože prosazují třeba v našem hlavním městě třícítku? Což je tvé velké téma.

Filip Turek: Teď si mě dostala. Musím se přiznat, že mi zrovna těchto až tak moc líto není. Ale na druhou stranu si jich vážím vlastně víc než těch pokrytců, než těch, kteří říkají potichu, že Green Deal je budoucnost, protože jsou na něj ekonomicky napojeni. Oni to řeknou na rovinu: „Já si prostě myslím, že uhořím. Jsem hloupý, nerozumím fyzice, nerozumím průmyslu, nerozumím výrobě, a fakt se bojím, že tady uhořím, protože mi to od malička říkají všichni. Tak se tady přilepím k chodníku, nebo hodím v galerii barvu na obraz, a tím na sebe upozorním, všem tím řeknu: „My tady fakt uhoříme, když to nezměníme.““ Nechci říct, že bych je zbavoval odpovědnosti, to v žádném případě ne. Ale vidím u nich aspoň jakousi upřímnost, a ne pokrytectví. Když mluvíš s někým ze strany Zelených, nebo s někým ze strany Pirátů, tak kromě úplných špiček, kteří už nosí kravatu a oblek, a jsou v Bruselu překrmováni foie gras a šampaňským, tak tito lidé tomu většinou opravdu věří, a myslí si fakt, že se tady děje něco špatného.

To, co se v EU děje ohledně aut se spalovacími motory, je převýchova a buzerace lidí

Martina: Je v tom bezvýchodné zoufalství.

Filip Turek: Jo, je to zoufalství. Já k těmto lidem nedokážu cítit nějakou nenávist, i když mě opravdu štve jejich bezohlednost na silnicích. Já jsem měl rozhovor s Arne Springorumem, což je představitel Last Generation, což je známý aktivista. A když s ním mluvíš, tak kromě toho, že je podnikatel, tak zjistíš, že za to dostává mnoho miliónů a že to dělá ve všech zemích. Takže když vidíš jeho ovečky, tak to jsou pomýlenci, kteří by v té komuně chtěli mít doma vyrobené batikované oblečení, a nějakým způsobem v komunitách pěstovat potraviny. A aby nikdo nejezdil autem.

Já jenom pořád nemůžu pochopit, proč tedy žijí ve městech. Proč neodejdou do lesa, a nežijí bio život? To nedělají. Oni žijí na Letné, nebo v Holešovicích, a tam jdou na magistrálu, zakážou nám jezdit Prahou a neuvědomují si, že nemáme hotové okruhy tak, jako je to

ve velkých západních městech, kde máš druhý, třetí okruh, a auta tam samozřejmě mohou jezdit přes kreuz, a ne tím způsobem, jako u nás. Jsou to pokrytci, jsou to hlupáci, jsou to navedenci, ale často – přes svou hloupost – to myslí dobře. Kdežto u těch vysokých politiků v tom je jenom zelený byznys, a přerozdělování miliard a miliard.

Do České republiky má z EU do roku 2027 přijít 550 miliard, z toho 160 miliard na tyto projekty, a máme tady několik tisíc, několik tisíc neziskovek – ne několik desítek, nebo stovek – ale máme tady tisíce neziskovek, které jsou na to napojeny. Takže se mi moc líbí, když jakákoliv politická síla řekne: „Zakažme neziskovky!“ Dejme jinou právní formu horské službě a pár dalším neziskovkám, a u zbytku okamžitě zrušit jakoukoliv návaznost na politiku, a na státní peníze. Pokud je to neziskovka, tak je to od slova „nerůst, nezisk“ – to by mohli znát. Tak ať jsou dotovány od svých přátel, a příznivců...

Martina: To oni jsou.

Filip Turek: To jsou. To je zase další problém, když jsou v tom zahraniční peníze. To je pravda.

Martina: Pro tebe je – jak už jsem zmínila – velkým tématem uvažovaná a prosazovaná třicítka v Praze. Proč ti tak hýbe žlučí?

Filip Turek: Tak všeobecně je to rychlost, která je konstrukčně v podstatě absolutně nevhodná pro jakékoli normální auto – pro staré, i pro nové auto – která možná neškodí jenom elektromobilu. To prostě není konstrukční rychlost na jízdu. Takže velké město, kde jezdíš třicítkou, znamená, že ti říkají: „Nemáš jezdit ve městě. Vypadni! Choď tady pěšky!“ To ti tou třicítkou říkají: „Nejezdi! Opusť město!“ Toto říká absolutní minimum lidí, kteří vyhráli v Praze volby, jako ODS, a náš pan – jak to říct – záložní primátor za Hřiba, kterého poslouchá. My v Praze máme pirátskou politiku skrze ODS, a ve všech městech. Třicítka je nepoužitelná, nedá se nikam dojet. Žádný normální člověk, který je aktivní, který pracuje a který žije tyhle

parazity, nemá čas jezdit přes celé město třicítkou, nemá na to čas. Autu to škodí, a znamená to jenom toto: „Vystup z auta. Nebuď ve městě. Odstěhuj se. Tady chci žít já, a chci pít sójové laté, a humanizovat magistrálu“. To je jediné, co tím tito paraziti říkají. Další věc je, že ta třicítká jim nestačí. V některých evropských městech už říkají, že dvacítká. To už opravdu znamená: „Jako jdi raději pěšky.“

Martina: Můžeš to tlačit.

Filip Turek: Můžeš to tlačit, a běžet vedle, nebo jít vedle. Takže to už je úplně extrém. A teď si představ další moment, že od tohoto roku – teď aktuálně – když se rozhodnu, že si udělám radost, a ještě letos, ještě v době, kdy se dá koupit benzínové auto, půjdu, a koupím si nové BMW, nebo nové ferrari, nebo možná ještě nového jaguara – protože příští rok také přechází na elektriku – tak toto auto bude pípat, pokud poruší rychlost. Nevím, jestli znáš, že když jsi připoutaná v autě, a teď se na chvíli odpoutáš, tak to na tebe začne agresivně pípat? Tak tohle bude auto dělat, když budeš porušovat rychlost, to znamená, že když pojedíš na třicítkce třicet dva. To si nedovedu představit.

Martina: Je neekologické hodit ho do Vltavy?

Filip Turek: Já nevím. Možná bys s tou baterií potom dezinfikovala rybičky a špínu ve vodě. Nevím. Ne, samozřejmě to je prostě úplně psychedelická představa, že pojedu po dálnici 132, a ne 130, a auto bude celou dobu pípat. To je převýchova lidí, to je buzerace lidí. Tohle opravdu v Evropské unii je. Dokonce jsou první návrhy, že by auta nemohla konstrukčně jet víc než 130, třeba. Ne, to je svět, ve kterém já žít nebudu, na tohle já nikomu nepřistoupím, do tohoto mě nikdo nedonutí, i kdybych se měl bránit násilím, nebo to nedodržovat, nebo najít jakoukoliv jinou cestu, jak to odvrátit. Zatím si myslím, že bychom měli jít politickou cestou, protože pořád jsou tady volby. Sice jsou tedy mainstreamem velmi negativně ovlivňovány, ale myslím, že každý normální člověk by se měl

zamyslet, a jít to měnit politickou cestou. Ani protesty toho moc nezmění. Prostě potřebujeme, aby tam nastoupila normální garnitura politiků, nová, která bude spojovatelem mezi průmyslem, výrobou, politikou a běžnými lidmi.

Cesta EU je čínský model. Člověk bude dokonale pod kontrolou, a když není poslušný, nekoupí si ani lístek na vlak. Je to diktát korporátního kapitalismu.

Martina: Dobře. Zkusme si představit, že tvoje vstřícnost k takovému životu bude přeci jenom větší, budeš mít rodinu, děti, a řekneš si: „Co se dá dělat. Dobře, omezí auta, nebudeme si je moct příliš dovolit, a když si je náhodou budeme moct dovolit, protože je budeme s někým sdílet, tak budou konstrukčně nastavena tak, abychom nikdy nemohli porušit zákaz vjezdu, nepovolenou rychlost, a podobně. Omezí se linkové spoje, jak už jsem tady říkala, to znamená, že budeme odsouzeni k tomu, být mnohem více na místě, nebude možné jen tak navštěvovat rodiče na Moravě, protože budou propustky, abys nevytvářel další emise, a podobně. Takže se mnoha lidem sníží akční rádius pohybu. Ale myslíš, že „jim“ – a teď nebudu vysvětlovat komu – to bude stačit? Že budou tvůrci této agendy a tohoto nového světa s tímto stavem spokojeni? Nebo je to jen začátek?

Filip Turek: Je to cesta – ty jsi to v podstatě naznačila – k sociálnímu kreditu – čínský model. Je to prostě tak, že když jsou nějaké prázdniny a svátky, čínský nový rok – v Číně je jeden a půl miliardy lidí – tak třeba dvě stě miliónů lidí potřebuje jet vlakem za svými příbuznými, za svou rodinou. A ty máš v telefonu aplikace, které umožňují, že budeš dokonale pod kontrolou. To znamená, že pokud zlobíš, tak je tvou budoucností toto: Pokud máš překročenou emisi CO₂, nebo pokud jsi minulý měsíc přešla na červenou, nebo jsi, nedej bože, špatně zaparkovala, nebo nejezdíš čistě elektrickým autem, nebo jsi s elektrickým autem najela moc kilometrů – i v elektromobilu se bude, po vzoru Nového Zélandu, zpoplatňovat

každý ujetý kilometr, a bude hlídána veškerá spotřeba – tak se stane to, že ti nepůjde koupit lístek na vlak, jako je tomu v Číně. To je cesta.

Ty vlastně potom budeš spotřebovávat přesně to, co si stát přeje, a budeš si kupovat přesně to, co si přeje, a bude o tobě mít všechny informace. Bude to, jako když si pustíš Tik Tok, nebo Instagram, to znamená, že ti to přesně nabídne to zboží, o kterém ses před chvílí bavila v kavárně, že by tě zajímalo. Takže už ti systém ukáže, co si vlastně chceš koupit, a reklama se ti bude přizpůsobovat. Takže to je korporátní diktát. Korporátní kapitalismus bude dokonale nastaven tak, aby naše spotřeba odpovídala k tomu, co nám oni chtějí prodat.

Martina: V každém případě se toto ultralevicové a ultraliberální tažení Evropou daří, a nasedají na to především mladí lidé, jak už jsme se tady o tom bavili. U nás to vidíme především u Pirátů. Ale řekni mi, čím to je, že tomuto diktátu podléhají politici, jak se módně říká „napříč politickým spektrem“? Zkrátka, není tady vlastně opozice, která by řekla: „Přátelé, prosím vás, vraťte se na druhý stupeň základní školy, přečtěte si fyziku, přečtěte si přírodopis, přečtěte si chemii, a pak se vraťte, a znovu to rozebereme.“

Filip Turek: Já si myslím, že lidé jsou prostě ostrakizováni, nenáviděni, a nálepkováni přesně tou pseudoliberalní progresivistickou skupinou lidí, které je ve společnosti minimum. A tihle lidé jsou velmi agresivně nasáti na své neziskovky a ovlivňují lidi tak, aby se nechtěli dostat do nekomfortní situace. Já to teď zažívám na vlastní kůži: Je to vydírání, udávání, stalkování, a to i rodiny, vydírání rodiny, posílání různých kontrol, velmi často vyhrožování. Já se samozřejmě se svou fyzickou konstitucí těším, až to někdo udělá naživo, ale bohužel se to úplně neděje. To jsou velmi sofistikované věci, které spíš fungují tak, že se tě snaží velmi kultivovaně poškodit.

Myslím, že vydírání funguje i na vysoké státní úrovni. Když se podíváš, jak mluvil profesor Fiala, když psal před pár lety, nebo před mnoha lety, svůj konzervativní časopis, a vidíš, jak mluví nyní, tak vidíš, že ho někdo drží za..., a má je ve svěráku. To není normální chování. Neumím si představit, že by to někdo dělal kvůli pozitivnímu motivu, tedy že by mu někdo slíbil, že někde bude mít – až jednou skončí – miliardu eur, nebo, že z něj udělají někoho v Evropské komisi. Nevím. Možná je to negativní vydírání, že si na každého něco najdou, nebo vymyslí nějaké kompro, a daný člověk, protože třeba žil v nějakých společenských mantinelech, nemá na to odvahu jako Donald Trump. Na toho je podáno sto žalob, ale má takovou povahu, že je mu to jedno, je to „redneck“, který se s tím popere, a v momentě, kdyby vyhrál volby, tak by okamžitě odstoupil od klimatického závazku Pařížské úmluvy. Což je možná důvod, proč tam nasadí těsně před volbou Michelle (Obamovou), nebo proč ho jakýmkoliv způsobem budou deinstalovat. Obávám se, že na to člověk musí mít hodně specifickou povahu a hroší kůži, aby byl vůbec ochoten tento psychický nátlak přežít, aby ho dokázal ignorovat. Ale těchto opravdu extrémně silných osobností je málo. A taková osobnost ještě musí dát na misky vah svůj komfort pod komfort společnosti, a pod její budoucnost, jinak takový člověk bude tím vydíráním, urážením, ostrakizováním, šikanováním trpět. A těch pár procent lidí, kteří ve společnosti jsou, ti progresivisté, kteří ovládají Evropu – to není většina lidí. Většina lidí toto nechce. Ale těch pár lidí na tom má založeno své mechanismy. A přesně tito lidé, kteří ostatním říkají, že jsou dezinformátoři a že používají manipulační prostředky, na tebe vytvářejí kompra, a nálepkují tě. Tito lidé ti řeknou, že jsi proruská, nebo že jsi – já nevím co.

V budoucnu budeme současnou éru odsuzovat jako bizár, novou normalizaci, zelený fanatismus. Máme nakročeno k sebezničení. Bohužel musí přijít velká krize, aby si lidé uvědomili, o čem to je.

Martina: Teď jsi popsal politiku, kde nejdeš s hlavním proudem, jako slušné „Tantalovo lože“. Proč ses tedy rozhodl vstoupit do politiky?

Filip Turek: Přesně z toho důvodu, že nevidím moc nikoho jiného, kdo by to myslel vážně. Tady na Green Deal nadává Andrej Babiš, který je ale také součástí dotačního systému, a tak dále. Líbí se mi, že na něj nadává, líbí se mi, že na něj nadávají lidé z ODS, ale viděli jsme, jak to dopadlo. Viděli jsme, jak se Saša Vondra vozí na úspěchu EURO 7, a přitom to je úplná tragédie, a měl by se za to spíš stydět, protože se to nesnažil celé okamžitě shodit ze stolu, ale proto, že na tom spolupracoval.

Já jsem byl příznivcem ODS, hlavně té historické, ne té dnešní, protože to je opravdu úplně něco jiného, když vidíme, že tito lidé dnes jedou na vlně Green Dealu. Kdo tady zbyl, když ne tito lidé? Když ne ODS?

Martina: Teď jsi to vykreslil. Já vím, že se slovně s těmi, kteří zastávají tuto ideologii, příliš nepářeš. Tady u mě to byli jenom „paraziti“, a dokážeš být mnohem drsnější. Proto sis vysloužil také nálepku „radikál“. Myslíš, že to už jemněji nejde?

Filip Turek: Jemněji už to nejde. A trochu je mi to líto, protože pak se vidím se svým tátou, a on říká: „Tahle normálně nemluvíš. Proč se takhle v rozhovorech vyjadřuješ?“ Za prvé dělám rozhovorů hodně, je to opravdu hodně hodin rozhovorů, a když pořád dokola řešíš témata, které se týkají tohoto, tak se tě to pak začne už opravdu fyzicky dotýkat, a naštvaní už je takové, že už nemám sílu používat slušná slova. My se spolu osobně známe poměrně dlouho, tak víš, že takhle nemluví. A většinou nemluví sprostě, ani když se pije a je zábava, kdy člověk dělá různý humor, ale není to tak, že bych se vyjadřoval nějakým zlým způsobem, nebo že bych k někomu cítil nenávisť. Takovou povahu nemám. Ale když popisuji tyto věci, a celé si to při rozhovorech spojuji dohromady stále dokola, tak bohužel. A teď, jak jsem vstoupil na politické pole, tak stále víc vidím, jaká je to špína, a co za tím je, takže na slušná slova prostě už nemám vždycky sílu.

Martina: Myslíš, že se Evropě a jejím představitelům podaří tuto řízenou sebevraždu evropského automobilového průmyslu završit?

Filip Turek: Doufám, že ne úplně do stoprocentní míry. Já opravdu vím, že o tom jednou budeme mluvit a že budeme, v uvozovkách, tuto éru odsuzovat jako éru bizáru, éru nové normalizace, a éru zeleného fanatismu, který se, doufám, neuchytil. Ale myslím, že máme hodně namále a že máme hodně nakročeno. A bohužel musí přijít veliká krize, a veliká rána, aby si obyvatelstvo uvědomilo, o čem to je.

Nyní už je to otevřený boj. Zastánci Green Dealu jsou s námi ve válce. Proto lidé musí začít chodit k volbám a změnit to.

Martina: Filipe Turku, nejtěžší otázka na závěr: Když jsme probrali všechna tato témata, tak napadá tě v této souvislosti něco optimistického? Kromě vize budoucnosti, která je v tuto chvíli v rovině zbožného přání?

Filip Turek: Já jsem nerad negativní, ale obávám se, že je to otevřený boj. Že jsme fakt ve válce, nebo oni jsou ve válce, a že se to rozhoduje teď. Takže já něco pozitivního uvidím, až se to hne směrem, který si představuji já.

Martina: Co pro tebe bude první vlaštkou? Kdy si řekneš: „Tak se blýská na časy.“

Filip Turek: Myslím, že by se za rok, za dva mohlo na evropské úrovni rozhodnout o tom, že se opravdu bude dělat revize Green Dealu a že se z něj vyjme zákaz výroby aut se spalovacími motory. Neumím si představit, že by se deinstaloval a rušil celý Green Deal, to nejsem tak naivní, ale myslím, že se dá hodně věcí měnit, a hodně věcí se dá zachránit.

Martina: Říkáš, že za dva roky. Nebudou už ale v evropském automobilovém průmyslu napáchány téměř nevratné škody, nebo nevratné bez ztráty kytičky?

Filip Turek: To už v podstatě jsou, protože průměrný vývoj velmi kvalitního auta v renomovaných značkách v Evropě trvá několik let – je to až osm let. To znamená, že pokud zadáš automobilovému průmyslu jakožto úplný analfabet technologická rozhodnutí, že se auto bude vyrábět na bázi takovéto technologie, a potom to dvakrát změníš, potom to pozměníš, tak průmysl neví, co má dělat, a co má vyvíjet.

U primitivního elektromobilu, který má v sobě jenom elektromotory a baterii, která je závislá především na zdrojích, máme už vývoj snížený – právě díky tomu komunistickému básníkovi Li Šu-fu – z nějakých 48 měsíců na 24. Takže oni jsou schopni vyvinout nový model primitivního a levného čínského elektrického auta za krátkou dobu, a přizpůsobit se trhu. My děláme sofistikovaná, složitá, kvalitní, drahá auta, která dobývají celý svět, ale my si to zničíme. A pokud budeme průmyslu diktovat z pozice politické síly bez toho, abychom mu naslouchali, tak ho prostě budeme nenávratně poškozovat. Minulý rok Thomas Schäfer, ředitel Volkswagenu, o továrně Volkswagen řekl: „Máme oheň na střeše“, tedy, že střecha hoří, a zároveň požádal o pomoc 240 miliard. To jsou situace, kdy se obávám, že bez ztráty kytičky není cesty zpět. Bohužel.

Martina: Zdá se, že zmínky o požárech se ve veřejných projevech hodně chytli. Filipe, ty jsi řekl: „Věřím, že za rok, za dva, se začne revidovat Green Deal a jeho politika.“ Ale co se bude muset stát? Bude to muset přijít zespoda? Jak zpíval Ivo Jahelka, že „se schody nikdy nezametou – byť by byly z mramoru – zdola nahoru“. Jak se teď budou zametat schody, aby se něco stalo?

Filip Turek: Lidé musí začít chodit k volbám – bohužel – a musí se rozhodovat na bázi vlastního myšlení, ne na bázi mainstreamu. I kdyby nějaký člověk vypadal v médiích jako belzebub, tak pokud věřím, že má nějaké myšlenky, které odporují této zelené transformaci, tak pro něj má mít preferenci. To je můj názor, a to je cesta. Já odmítám jít na jejich level být zeleným revolucionářem. Oni se tam dostali legální cestou, všichni byli zvoleni. Pak si zvolili své

představitele na evropské bázi. Každá země má politiku, kterou si zaslouží. Já nehodlám všechny omlouvat, a účast ve volbách je velmi malá, a lidé potom vždycky nadávají, ale k volbám nechodí. Za to si můžeme svým způsobem trošičku sami. Toto nebezpečí je z mého pohledu viditelné velmi dlouho.

Martina: Filipe Turku, já ti velmi děkuji za rozhovor, a za to, že jsi se naprosto jasně vyjádřil k věcem, o kterých mnohé víš. Díky za to.

Všechny příspěvky s Filip Turek

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.